

er Tale om. — Det er fremdeles, som jeg før anførte, nævnt af Kommissionen, at Vaaddene skulde ødelægge Grøden eller Bevoringen paa Havbunden. Det er jo bekendt — det veed enhver, som har haat Leilighed til at færdes paa vore Kyster — at der paa Kysterne opdrives ganske overordentlig store Mæsser af Tang, Søgræs eller anden Bevoring fra Havet, hvad Naan det nu maa have, og Spørgsmaalet maa da blive det, om den Skade, som man kan gjøre paa denne Bevoring med et Vaad, som trækkes over den, eller med andre Redskaber, som benyttes, spiller nogenformelt Rolle overfor den Skade eller den Ansøgelse, som Bevoringen lider ved Storm, oprørt Sø, Strøm og de øvrige store Naturkræfter, som her kunne komme i Betragtning? Jeg tilstaar, at saa længe indtil jeg maatte blive bedre belært, forekommer det mig, at den Virkning, som Storm, Strøm, oprørt Hav og deslige har paa Havbundens Bevoring, er af en saa aldeles overveidende og overvældende Bessaffenhed, at den Ødelæggelse, som Brugten af et Vaad eller af de andre Redskaber, som anvendes, saasom Plumpestang, Malesfang, Strygglis eller hvad det nu hedder, kan forarsage, ikke kan komme i allermindste Betragtning. Saaledes stiller det sig for mig. — Kommissionen har fremdeles nævnt, at man ved Brugten af Vaad tilintetgjør Bløddyrne, som findes paa Havbunden, og som skulde tjene Fiskene til Næring. Disse Bløddyr bestaa hovedsagelig af to Slags, nemlig Skalbyr og de Dyr, som ikke have nogen saadan Bessædning. Hvad Skalbyrene angaar, da er det jo bekendt, at man kan overskrabe en Østersbanke mange Gange, hvorved man vender og tumler Østersen omkring i forskjellige Stillinger, uden at Bankerne antages at lide Noget derved, naar man blot ikke borttager flere Østers, end at Forplantningen i en passende Maalestok kan vedblive at gaae for sig, og jeg ser ikke, at der i Kommissionens Betænkning er oplyst Noget om, at de andre Skalbyr i saa Henseende skulde være mere sensible end Østers. Hvad angaar de uftallede Bløddyr, som findes i Havet, da er det jo bekendt, at mange af dem ere af en saa forunderlig Bessaffenhed, at naar man skæver dem over i to eller flere Stykker, saa fortsætter hvert af Stykkerne et selvstændigt Liv, og der bliver et nyt Dyr af hvert Stykke. Disse Dyr synes altsaa heller ikke at være saa særdeles sensible, og det synes heller ikke, at den Skade, som man kan gjøre dem ved at trykke dem, berøre dem med et Vaad eller endog rive dem i Stykker, kan spille nogen væsentlig Rolle; i det Mindste finder jeg ikke oplyst det Allermindste derom i Kommissionens Betænkning. — Endelig nævnte jeg, at Kommissionen har anført, at man ved Vaaddet og de øvrige Redskaber tilintetgjorde den gyldte Rogn, idet de Ueg, som laa paa Havbunden, fanges af Nettet. For det Første skal jeg dertil bemærke, at det ikke syntes at kunne

gælde om flere Fiskearters Rogn. Jeg ser, at Kommissionen oplyser selv, at Lorken, som jo er en af de væsentligste Fiskearter, der ere Gjenstand for Fiskeriet, ikke lægger sin Rogn paa Bunden, men afsetter den flydende i Vandet — jeg tror paa Overfladen af Vandet — hvor den da befrugtes og udvikler sig til Fisk. Med Hensyn til Silden har jeg heller ikke kunnet finde noget Bestemt anført om, at dens Rogn sættes eller i længere Tid bliver liggende paa Havbunden, og Kommissionen har ikke oplyst Noget som helst derom. Ikke heller ser man fremdraget i Kommissionens Betænkning, at det er sædvanligt, at man med disse Drivvaad indfanger større eller mindre Mæsser af Fiskerogn. Jeg veed ikke, om det er Tilfældet, men jeg har ikke kunnet finde nogen Paastand fremsat i Kommissionens Betænkning om, at man i Virkeligheden har iagttaget noget Saadant. Men man maa, tror jeg, i det Hele være lidt nøieregnende med Hensyn til Kommissionens Paastande i saadanne Retninger. Kommissionen synes at hente sine Motiver, hvor den kan faae dem fra. Jeg skal saaledes bringe i Erindring, at med Hensyn til Plumpestange og Malesfangen anfører Kommissionen blandt andre som et Motiv til at forbyde disse Redskaber, at det kan hælde, at man stiller en Al to Gange igjennem istedetfor tre, hvilket er grusomt. Det kan man jo gjerne give Kommissionen Ret i, at det maa forarsage Alen den dobbelte Smerte. Jeg tør sige, at jeg fra mit Standpunkt har den største Sympathi med alle saadanne Bestræbelser, som gaa ud paa at lette Dyrene den Pine, som de lide ved at skulle tjene til Føde for Menneskene. Jeg kunde f. Ex. tænke mig, at jeg kunde give min Stemme til meget virksomme Midler for at forhindre, at man flaar Alene levende, som jo daglig ster; men jeg tør dog ikke gaa saa vidt, at jeg tror, at der kan være Grund til at forbyde et ellers hensigtsmæssigt Fiskeredskab, fordi det er muligt, at det kan komme til at stikke en Al to Gange igjennem istedetfor een, og det er det, som Kommissionen blandt Andet anfører som Motiv til at forbyde disse Redskaber. Det staar i Kommissionens Erklæring Pag. 17. I det Hele maa jeg komme tilbage til, at jeg i Kommissionens Betænkning savner en virkelig indgaaende eller indtrængende naturvidenskabelig Behandling af disse Spørgsmaal. Der findes i saa Henseende meget lidt i Kommissionens Betænkning, endstjøndt der findes grumme mange Ord i den, og Kommissionen gaar endogsaa saa vidt i den Retning, som jeg nævnde, at den af og til udkaster naturvidenskabelige almindelige Sætninger, der ganske vist ere fuldstændig urigtige. Jeg skal som Exempel herpaa nævne, at der i Kommissionens Betænkning Pag. 5 nederst og Pag. 6 øverst er Tale om, at Græsin- gens Vidnesbyrd skulde bekræfte eller have bevist, at Mennesket formaar at tilintetgjøre alle Naturens Hjælpeilber. Det er en Sætning, som